

In datzelfde jaar, 1855, was het eindelijk aan het Rotterdamse publiek gegeven om de wereldberoemde ‘Zweedse nachtegaal’ Jenny Lind (1820-1887) te horen. Hoewel in de Grote Zaal van de Sociëteit Harmonie geen zitplaats meer te krijgen was en men zelfs de zaal niet meer kon binnen komen, omdat alle door- en uitgangen bezet waren door een dichte mensenmassa, was het algemeen gevoelen zeer verdeeld. Sommigen waren al te vaak teleurgesteld door een te blind vertrouwen op grote namen en anderen betoogden, dat de stem van Jenny Lind versleten was, omdat zij naar Holland kwam(!). Gelukkig deed zij haar toehoorders werkelijk verstomd staan; slechts enkelen konden zichzelf meester blijven om het ongelofelijke, dat zij hoorden⁴¹). Maar was het werkelijk zo hoogstaand? Men spreekt over enige tours de force, die alleen een genie zich veroorloven kan. Want wat was namelijk het geval? Zij hield onnoemelijk lang enkele noten aan; zij herhaalde ontelbare keren twee harde geluiden, waarna onmiddellijk dezelfde geluiden pianissimo geschakeld waren als een soort echo. Het was enigermate op een knaleffect berekend. Maar, zo schrijft een recensent: ‘Een genie als dat van Lind, maakt niets tot iets’⁴²). Zou zij de duizend gulden, die zij vroeg voor haar optreden echt waard geweest zijn? Het orkest en daarmee Hutschenruyter kreeg een compliment van haar: ‘Zelden zoo goed begrepen en geaccompagneerd dan door het Rotterdamsche Orkest’⁴³).

Naast de aandacht die Hutschenruyter besteedde aan buitenlandse nieuwkomers en aan opkomende Nederlandse componisten was het nog opvallender, dat een vrouwelijke componist haar kunnen mocht tonen, of liever gezegd, mocht laten horen. Mevrouw Amersfoort-Dijk, een dilettante uit Amsterdam, viel die eer te beurt met haar Concert-ouverture no. 2, op 12 februari 1856. De Rotterdamsche Courant d.d. 6 maart 1856 schreef er lovende woorden over evenals Caecilia, al werd hierin het stuk een ‘reeds als noviteit en rariteit belangwekkende compositie’ genoemd.

Behalve in Den Haag bij de Fransche Opera is Hutschenruyter ook actief geweest bij de Hoogduitsche Opera in Rotterdam. Volgens Wagener had hij het orkest bij de uitvoering van de Tannhäuser versterkt als hoornist⁴⁴). Hutschenruyter Jr. vertelt in een artikel, dat zijn grootvader zelden een voorstelling van de Deutsche Opera oversloeg⁴⁵). Het vreemde was echter, dat hij niet langer bleef dan tot de pauze. Hij had zijn vaste plaats in de grote loge rechts van het toneel, tegen de muur aan, een plaats die niemand hem ooit betwistte. Hij zette zijn stoel dwars zodat hij tegen de